

И ми сакатъ по две бочки вино,  
На день сакатъ по млада не'еста,  
На нокъ сакатъ п' една малка мома,  
Ми 'и любить, и ми 'и загубвить,  
Редъ ми падна, мене кя ме земать.“

Тога велить Плетикоса Павле:

„Айти тебе млада Ангелино!

Аль ми давашъ твоя тонка става;

Става имашъ како морска тѣрска;

Да ти мѣамъ студено оружѣ.“

Та си зеде студено оружѣ,

Си отиде во рамни дворо'и:

„Айти брате, Болена Дойчина!

Не си ималъ вѣрни побратими,

Туку биде Турци невѣрници!

Ми посака моя тонка става.“ —

„Айти тебе сестро Ангелино!

Убило 'и мой-те побратими

Убило 'и яденіе, піеніе!

Отпусти го платно бамбакерно,

Да извѣрзишъ рани отъ анджари.“

Го извѣрза млада Ангелина,

Му извѣрза рани отъ анджари,

И му даде студено оружѣ.

Той опаса свилена пояса,

Ми нареди студено оружѣ,

Ми ѣж зеде сабя жргьосана,

И ми явна коня некоена;

Пра'у одить подъ града Солуна,

Пра'у одить на бѣла чадара;

И ми слезе отъ бѣззего коня,

Ми изваде сабя дипленица,

Ми загуби цѣрна Арапина,

И со него жѣлта Евреина.

И си явна своя бѣрза коня,

Гла'а кладе на коня предъ себе,

И ми вѣрвить по стреле Солуна.

Що го виде 'се ми сѣ зачуди —

„Що ке бидить ова чудно чудо!

Овой юнакъ, како суво древо,